

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1262325/3

בבית הדין הרבני האזורי תל אביב יפו

לפני כבוד הדיינים:

הרב צבי בן יעקב – אב"ד, הרב יצחק הדאיה, הרב משה בצרי

התובע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד ליאת שקלרז ועו"ד דנה תירוש אליהו)

נגד

הנתבעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד מזל גבאי-שמיר)

הנדון: חיוב כתובה, המשך תשלומים לרכב שקנה הבעל לאישה

החלטה

הצדדים נישאו זה לזה כדמו"י בתאריך כ"ח בחשוון תשע"ו (10.11.15). מנישואין אלה נולד הבן [ר'] (בן כשנה ומחצה). הצדדים התגרשו זמ"ז כדמו"י בתאריך ב' בסיון תש"פ (26.5.20), כאשר לפתחנו נותר להכריע בשאלת הכתובה (בסך 180,000 ש"ח), וענייני רכוש.

בכתב התביעה שהגיש התובע לבי"ד דנן בתאריך א' באדר תש"פ (26.2.20), העלה כנגד האישה טענות בדבר אופייה, על כי נקטה נגדו באלימות מילולית, לא הסתירה את חוסר אהדתה למשפחתו בכלל ולאִימו בפרט, מניפולטיבית המנסה להשליט טרור בבית, על פיה יישק כל דבר. ילדם של הצדדים נולד מטיפולי הזרעה. הנתבעת הפכה לאובססיבית לבן וביטלה את מקומו של התובע בחייה. הצדדים מתנהלים כזרים, ללא חיי אישות, כאשר לטענת התובע, הנתבעת מסרבת לקיים עמו יחסי אישות. משך כל שנות הנישואין התגוררו הצדדים בדירה ברחוב ל' ת"א. התובע מאמן במקצועו, ולדבריו משתכר 9,000 ש"ח. האישה עו"ד במקצועה, שאינה עובדת מאז לידת הקטין.

בכתב ההגנה השיבה הנתבעת כי התובע עזב את דירת הצדדים בתאריך ב' באלול תש"פ (2.9.19). האישה צירפה לתיק מסרונים אהבה ששלח לה הבעל במהלך חיי הנישואין (וציטוטים מהם מצויים בכתב התשובה של הנתבעת), וטענה שקנה לה מתנות (כגון טבעת יהלום בשווי 20,000 ש"ח) ורכב מאזדה. ההודעות שנשלחו לנתבעת על ידי התובע, מלמדות על יחסו האוהב של התובע לנתבעת. בין השאר כותב לה התובע: "מושלמת שלי", ועוד ביטויי אהבה המלמדים את יחסו של האיש לאישה ואת הערכתו כלפיה. כמו כן בפברואר 19 קנה התובע לנתבעת ג'יפ מזדה, שכולו נלקח במימון בנקאי, כאשר לדברי הנתבעת, סכום של 64,000 ש"ח שהתקבל ממכירת הרכב הישן, הועבר לאם התובע, במקום לממן את הרכב.

האישה טוענת שהאיש הבריח כספים, ראה סעיף 93 לכתב התשובה.

עוד טוענת האישה לחזקת שיתוף בדירה ברחוב ל' ת"א. משך כל שנות הנישואין התגוררו הצדדים בדירה ברחוב ל' ת"א, כאשר הדירה רשומה 80% על שם אם התובע, ו-20% על שם התובע, כאשר לדבריה האיש אמר לה שהדירה הינה שלהם, והרישום אינו מעלה או מוריד.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

בדיון שהתקיים בתאריך כ"ד באלול תש"פ (13.9.20), נחקרו הצדדים בחקירה נגדית, ומחקירת הצדדים יכל בית הדין להתרשם בסיבת הגירושין ובזכותה של האישה לקבל את כתובתה.

באת כוח האישה שאלה את האיש על קשריו עם [ש. ג.]. בתחילה התובע עשה עצמו כמי שאינו יודע, ואף שהוגש לפניו דו"ח שבו נראים התובע וגברת [ש. ג.] מחובקים, הכחיש תחילה התובע, אולם כשבית הדין העיר לו שרואים בכרוך את תמונתו, אישר את הקשר שיש לו עם [ש. ג.], וכך נאמר בדיון (שורה 55 לפרוטוקול ולהלן):

באת כוח האישה: מי זאת [ש. ג.]?

הבעל: אדם בישראל.

באת כוח האישה: אני מציגה דו"ח פרטי של חוקר פרטי מה- 17.12.19.

בית הדין: זה שלך הרכב [ר']? זה אתה מחובק פה עם הגברת?

הבעל: זה לא הרכב שלי. זה לא אני.

בית הדין: זה אתה! אני רואה שזה אתה. רואים אותך מחובק עם מישהי. עם מי אתה מחובק? תענה לי [ר'].

הבעל: מכרה שלי.

באת כוח האישה: מה שמה?

הבעל: [ש. ג.]

באת כוח האישה: תאשר לי שקוראים לה [ש. ג.]

הבעל: מאשר.

באת כוח האישה: מכיוון שסיפרת לנו שאתה אבא מסור, יש פה דו"ח חוקר פרטי שבו כתוב שב-4.12 במקום ללכת לבית, לילד שלך שנולד, אתה הולך ל[ש'] לרחוב נ' נכנס אליה בשעה 7 בערב, ויוצא ממנה ב-30:1. תסביר איך יכול להיות, ובפרט אחרי שהבאת את הילד שלך אחרי טיפולי פוריות.

הבעל: אני לא מבין את השאלה הקנטרנית. אני שלושה חודשים קודם לכן, יצאתי מהבית ולא קיימנו קשר ולא היה לנו יחסי אישות. ב-4.12 בשעת ערב לא היה לי הסדרי ראייה עם הבן שלי, קבעו לי הסדרי ראייה, והיה לי הסדרי ראייה לא קבועים, שעה פה שעה שם. לא נתנו לי לראות את הילד שלי כמו שצריך רק ב-16.12 ישנתי בבית בגלל שהייתי צריך ללכת לבחירות.

באת כוח האישה: אני מראה לך שאתה באת הביתה ב-24.10.19 וכתבת לה שאתה בא הביתה ולכן שלא תסגור את המנעול.

הבעל: זה למטרת נוחיות כדי להצביע בקלפי. מה-2.9 ישנתי אצל אימא שלי.

באת כוח האישה: מתי התחיל הקשר שלך ו[ש']?

הבעל: הכרתי אותה בסוף נובמבר.

באת כוח האישה: עוד לפני שהכרת אותה, הגעת ישר הביתה?

הבעל: בוודאי. למעט בלתימ"ים ולפעמים נדרשתי לנסוע.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

באת כוח האישה: הילד שלך נולד במרץ, באוגוסט 19 היא [ל'] כותבת לך, אתה כל הזמן נעלם הולך לשירותים, אתה מדבר אלי בצורה מזעזעת... עולה לגג...

הבעל: אסור לי לעלות לגג? לדבר בטלפון?

באת כוח האישה: אפשר, אבל השאלה מתי אתה חוזר. אתה חוזר בשתיים בלילה כי אתה נמצא אצל [ש'] והיא חושדת בכך אבל אתה התעצבנת עליה."

בהמשך נשאלה הנתבעת מתי החלה לחשוך בתובע שמנהל רומן עם אישה זרה (שורה 253 ולהלן לפרוטוקול הדיון):

"באת כוח הבעל: את אומרת ש[ר'] ניהל רומן. לאיזה חודשים את מתייחסת?"

האישה: לפני כן עוד חשדתי ואני העלמתי את כל רעשי הרקע והשעות שהוא חוזר הביתה, היו בלתימ"ם שהוא לא חוזר הביתה אבל יכול להיות שזה היה או לא היה. אני לא יודעת. הוא טען שהוא הלך ל"יענקלה" אחרי אחד עשרה, כשאני יודעת ש"יענקלה" נסגר ב-11. היה לנו ילד פיצקי בבית, כל השקרים לאורך השנים, כשאני רציתי להתקלח, והוא לא היה מגיע הביתה זה דברים לא הגיוניים.

[...]

האישה: וגם באותו יום הצטערתי על מה שאמרתי. הוא היה הולך לעבוד והוא ידע שאני בשבע בערב בבית, בעשר וחצי הוא אפילו לא שולח לי הודעת S.M.S. אני מחכה שהוא יחזור לעזור לי עם הילד, שאלתי אותו איפה אתה כל היום? לא ראית אותו ושאלתי אותו איפה אתה? הוא אומר אני אצל מושון. כל הזמן הוא מתחמק מלהיות בבית. הוא כל הזמן שולח את הילד ואותי להורים שלי."

לצערינו אנו נאלצים לומר שהתובע לא דיבר אמת (בלשון המעטה), כאשר בתחילה ניסה להכחיש את הקשר עם [ש. ג.] מכאן אנו נאלצים לקבוע כי נכון לאותה תקופה, דצמבר 2019 היה לתובע קשר אסור עם [ש. ג.] לאחר שבתאריך ו' בכסלו תש"פ (4.12.19) נכנס לביתה של [ש. ג.] בשעה 21.50, ויצא בשעה 01:20, וכן בתאריך י"א בכסלו תש"פ (9.12.19). הטענה שמדובר בקשר שנוצר לאחר הפרידה (בספטמבר 2019) אף שלפני הגירושין (במאי 20), אינה מתקבלת מהותית ועובדתית. מהותית – כל עוד הצדדים נשואים זה לזה, אסור למי מהם ליצור קשר אישי עם בן/בת זוג אחר. אך מעבר לכך, הדבר מלמד למפרע על סיבת היעדרותו של התובע מהבית.

כמו כן קשה לנו לקבל את דברי התובע ששילם כל חודש לאימו סכום של 3,000 ש"ח שכר דירה. ראה פרוטוקול הדיון (שורה 8-13 לפרוטוקול):

"באת כוח האישה: אם אתה כותב בסעיף 7 בכתב התביעה ששילמת לאמא שלך שכירות של 3000 ש"ח זה נכון?"

הבעל: כן.

באת כוח האישה: זאת אומרת שאם נסתכל על חשבונות הבנק שלך אנו נראה בתדפיסי בנק העברה של 3,000 ש"ח נכון?"

הבעל: אני העברתי לאמא שלי תשלום חודשי בכסף מזומן ולא בהעברה בנקאית."

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לדברי התובע הרוויח כ-9,000 ש"ח לחודש. האם הוא רוצה שנאמין לו שפרנס משפחה ב-6,000 ש"ח לחודש? גם ההצהרות של התובע למס הכנסה בדבר רווחיו, לא נראים לנו הגיוניים, וניכרים דברי אמת של הנתבעת שהתובע הרוויח במזומן (גם לדבריו, ששילם לאימו במזומן, אם אכן כדבריו). בעניין רווחיו בהתאם להצהרות למס הכנסה, ראה שורה 36-38 לפרוטוקול:

"באת כוח האישה: אז אם כתבת, ואני מגישה את דו"חות מס הכנסה של שנים 2015-2018. אם אתה אומר שבשנת 2015 בסך הכול הרווחת 4,196 ש"ח. וב-2016 כ-5,000 ש"ח. וב-2017 כ-4,500 ש"ח וב-2018 וב-4,911 ש"ח, זה נכון הכול?"

מכאן לעניין הכתובה. מדובר בבעל שתבע גירושין. לא הוכחה כל עילה להפסד הכתובה. בית הדין התרשם שהאישה הינה אישה טובה וראויה, ואף הבעל בכתביו לאישה, כתב דברים דומים. הטענות של הבעל כלפי האישה הם על חוסר התאמה, ועל שלדבריו היא אישה קשה. נביא את דבריו שנאמרו בדיון (שורה 147 ולהלן לפרוטוקול):

"באת כוח האישה: אם אישה היא כל כך גרועה, אתה כותב לה כל הזמן "את אהובה", "את אשתי היקרה", "אני כל כך אוהב אותך". למה אתה כל כך מפרגן כשהיא מכשפה מבחינתך?"

הבעל: אני בנאדם חיובי, אני מסתכל על הכוס המלאה. היה לנו רגעים טובים, אני לא אכחיש. היא בנאדם טוב, אבל אין בינינו התאמה, והיא בנאדם קשה ברמות קשות. היא לא מתפשרת על כלום. אז זה הדבר שהביא אותנו למצב הזה. אבל בין זה לבין [...] ד"א, את אמרת את המילה "מכשפה" עליה, אני לא חושב ככה ולא אמרתי את זה. אז יש בינינו חוסר התאמה. בסדר."

וכך בהמשך בשורה 163-4 לפרוטוקול:

"באת כוח הבעל: נשאלת על מועד העזיבה את הבית. אמרת "עזבתי את הבית" ספר לי למה עזבת את הבית.

הבעל: אני אמרתי, כי לאורך שנים התמודדתי עם אישה שהיא קשה ובלתי מתפשרת."

בית הדין מתרשם שגם הבעל מלא הערכה לאישה, וגם לדבריו אם הייתה חוסר התאמה, וגם אם מדובר באישה שאינה מתפשרת (כטענתו), אין בזה אפילו בדל של טענה להפסידה כתובתה. גם לעניין טענת הבעל שכביכול הצדדים לא קיימו יחסי אישות בעטייה של האישה, בית הדין התרשם מדברי האישה בדיון, שהדבר נבע מיחסו של האיש (ראה שורה 293 ולהלן לפרוטוקול הדיון). בית הדין קיבל את הרושם שככל והיה מיעוט יחסי האישות, הדבר לא היה מיוזמתה של האישה.

יש מקרים בהם בית הדין מסתפק, לפעמים משיקולים של צדק, שמא ואולי לא מגיעה לאישה מלוא כתובתה. במקרה שלפנינו התרשמנו שמדובר באישה טובה ומסורה, שאף לאחר הגירושין מתנהלת עם האיש בהתנהלות הוגנת, בעוד שהאיש נמצא בקשר עם אישה זרה במהלך תקופת הנישואין, כאשר בית הדין מתרשם שגם במהלך חיי הנישואין, ככל הנראה האיש אינו טורח לדבר אך דברי אמת, וכך גם "התכתב" עם אשתו (כשנעלם לשעות רבות מהבית).

חובת ההוכחה להפסד הכתובה מונחת לפתחו של האיש שתבע גירושין. לא רק שהאיש לא הצליח להוכיח סיבה להפסד הכתובה, גם אם נקבל את טענותיו שעלו בדיון, אין בהן כדי להפסידה כתובתה. בפרט שהאישה הוכיחה לאידך גיסא, ורגליים לדבר לסיבת הגירושין, וכי

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

נראה שהאיש לא נהג עימה ביושר במהלך חיי הנישואין. חובתו של האיש לקיים את אשר התחייב במסגרת הכתובה.

משכך בית הדין קובע בצורה ודאית ומוחלטת שהאישה זכאית למלא כתובתה בסכום של 180,000 ש"ח.

ענייני ממון שבין הצדדים

הדירה ברחוב ל'

בעניין הדירה ברחוב ל' ת"א, הדירה בה התגוררו הצדדים. הדירה זו רשומה על שם האיש בחלקה (20%), וחלקה האחר (80%) רשום על שם אימו. דירה זו מוחרגת מאיזון משאבים בהתאם לסעיף 5 (א) (1) לחוק יחסי ממון בין בני זוג, הואיל ודירה זו הייתה של האיש לפני הנישואין. טענות לכוונת שיתוף בנכס שהיה שייך לאיש מלפני הנישואין, צריכות להיות יותר מבוססות. אין לשתף צד בנכס שהיה לצד השני קודם הנישואין, בטענות או בעדות של אבי האישה. מה עוד שגם אם נקבל את דברי האישה שהאיש אמר לה שהרישום אינו קובע והם ימשיכו להתגורר בדירה, אפשר שכוונתו שאימו של האיש לא תפנה אותם מהדירה כל עוד הם נשואים. וכאמור, אין בפנינו הוכחה ברורה וראויה לכוונת שיתוף בדירה הנ"ל. משכך אנו קובעים כי אין לאישה חלק בדירה הנ"ל.

זכויות סוציאליות

באשר לזכויות סוציאליות שצברה האישה, והאיש, בהיותו עצמאי, לא צבר ככל הנראה כל זכויות, והוא מבקש להתחלק עם האישה בזכויות השייכות לה. הגם שהאישה טענה בדיון שלאיש חלק בזכויות הפנסיה שלה שנצברו במהלך הנישואין, דעתנו שבכגון זה, יש להפעיל את סעיף 8.2 לחוק יחסי ממון בין בני זוג, ולא לאזן את הזכויות (אמנם המעטות) שצברה האישה במהלך הנישואין, דהיינו זכויות פנסיה. ונבהיר.

במהלך הדיון בית הדין התרשם שהייתה הברחת כספים של האיש. הוא התנהל במזומן, בחוסר שקיפות, ובית הדין אינו נותן אומן לדבריו שהוא הרוויח לפי מה שהצהיר בדו"ח למס הכנסה. אמנם אין באומדנא של בית הדין כדי להוציא ממון מהאיש, אולם מאידך – בכספים שהאישה מוחזקת בהם, אין להוציא ממנה. יתכן והיה על בית הדין לחייב את האיש באומדנא כספים שהבריח במהלך חיי הנישואין, כאשר בית הדין מתרשם שהוא התנהל במזומן ולא הכניס את הכספים לקופת המשפחה כמתחייב. אולם בית הדין סבור שבנדו"ד, הגם שיש קושי מסוים לחייב ולהוציא ממון מכוח האומדנא, האישה ודאי יכולה, רשאית וזכאית להחזיק בממון שבידה, זכויות פנסיוניות, ולא לשתף את האיש, מאחר ולדעת בית הדין יש אומדנא על הברחת כספים של האיש.

למעלה מן הצורך נוסף שככל הנראה אין מדובר אלא בסכומים מועטים מאד, הואיל והחיים המשותפים היו פחות מחמש שנים, והאישה כבר שנתיים אינה עובדת, ומדובר באנשים צעירים, כך שזכויות פנסיוניות עתידיות שנצברו בתקופה קצרה של הנישואין בהן עבדה האישה, אינן מתורגמות לסכום משמעותי לעת הזאת. וכאמור לעיל, בכגון זה יש להפעיל את סעיף 8.2 לחוק, מהטעם הנ"ל.

לאור האמור בית הדין פוסק כי כל צד יישאר עם הזכויות שצבר ממקום עבודתו במהלך חיי הנישואין, ככל וצבר.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

רכב מאזדה

בפברואר 2019 רכש האיש עבור האישה רכב מסוג מאזדה בסכום של 176,000 ש"ח, שנלקחו במימון בנקאי. ההלוואה נלקחה מחשבון האישה, כאשר האיש משלם את ההחזר החודשי בסכום של 2,700 ש"ח לחודש באמצעות הוראת קבע. באוקטובר 19, בסמוך לעזיבת האיש את הדירה, הפסיק את הוראת הקבע. הצדדים נחקרו בעניין בדיון שהתקיים בפנינו, וכך אמר האיש בעניין הרכב (פרוטוקול הדיון שורה 130 ולהלן):

באת כוח האישה: תאשר שקנית ל[ל'] רכב?

הבעל: ממש לא. לקחנו רכב ב-100% וזה אחרי שהיה טרור בבית, והיא לא ישרה איתי קו בכלום. אני לא רציתי בזה בכלל. אבל היא עמדה על שלה. חיי הנישואין שלנו היו רצופים במחלוקות. מי שלקח את על עצמו את הפשרה והצורך להתפשר, זה אני ממקום של גבר והכלה. היא כל הזמן דרשה ולא הייתה מוכנה להתפשר, אז לקחתי את ההלוואה ב-100% דרך החשבון שלה כי אצלה יש תנאי הלוואה יותר טובים ואני שילמתי מדי חודש וחודש.

באת כוח האישה: אה, זה לא מתנה? לא שלחת בתמונה בווטסאפ "מתנה מושלמת לאשתי".

הבעל: זה חוצפה להציג את זה כמתנה. גם אם זה מתנה חצי מזה שלי.

באת כוח האישה: אתה תמיד דובר אמת?

הבעל: כן. למה לא?

באת כוח האישה: למה הפסקת לשלם את הוראת קבע?

הבעל: אני לקחתי על עצמי לשלם את התשלומים החודשיים.

באת כוח האישה: אז למה ל[ל'] אמרת שיש לך חריגה בבנק?

הבעל: זה היה לפני שנפרדנו. זה היה באוקטובר.

באת כוח האישה: אז אני מראה שבאוקטובר 19 אתה כותב ל[ל'] אני בחריגה, והיא שואלת אותך אתה ביטלת את הוראת הקבע? אתה אומר לה לא.

הבעל: אמרתי לה חודש אחרי שיצאתי מהבית, שאני ביטלתי את הוראת הקבע.

העובדה שההלוואה נלקחה מחשבון האישה והאיש שילם את ההלוואה מחשבוננו, באמצעות הוראת קבע, מלמדת שאכן האיש קנה מתנה לאישה את הרכב. אם לא קנה לה מתנה, מדוע שילם את מלא ההחזר בהוראת קבע?

יחד עם זאת בית הדין יכול לקבל את הפסקת התשלומים אך ורק מיום הגירושין ולא קודם לכן. אין כל סיבה שהבעל, בהיותו חייב במזונות אשתו לפי כבודו, כאשר הנהיג אותה ואיפשר לה תשלום של 2,700 ש"ח לחודש בגין הרכב, שבמהלך חיי הנישואין יפסיק תשלום זה, רק עקב כך שעזב את הבית מרצונו החופשי, ומשהחליט להיפרד מאשתו. אמנם אחרי הגירושין קשה לחייב, אך במהלך חיי הנישואין, הואיל והרגיל אותה בתשלום זה, חיוב זה נמשך עד לגירושין.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

משכך בית הדין מחייב את האישה לשלם לאישה את התשלומים החודשיים של החזר ההלוואה שנלקחה לצורך רכישת הרכב בסכום של 2,700 ש"ח לחודש, לחדשים אוקטובר 19 עד מאי 20 ועד בכלל, בסכום כולל של 21,600 ש"ח.

לאור האמור לעיל:

א. בית הדין מחייב את הבעל לשלם לאשה עבור כתובתה סכום של 180,000 ש"ח.

ב. כמו כן בית הדין מחייב את הבעל לשלם לאשה בגין החזרי ההלוואה של רכב המאזדה סכום של 21,600 ש"ח.

ג. כל צד יישאר עם הזכויות שצבר ממקום עבודתו במהלך הנישואין.

ד. לאשה אין זכויות בדירה ברחוב ל' ת"א, ש20% ממנה רשום על שם הבעל.

ה. לאור האמור לעיל, ובהצטרף הסכומים האמורים בסעיפים א' ו-ב', על הבעל לשלם לאשה סכום של 201,600 ש"ח.

ו. בית הדין מאפשר את פריסת הסכום הנ"ל ל-48 תשלומים של 4,200 ש"ח כל תשלום, וזאת בתנאי שהבעל ייתן לאשה תוך 21 יום ממתן פסק הדין 48 שיקים ע"ס 4,200 ש"ח, כאשר השיק הראשון יהיה לתאריך 1.12.20, והאחרון לתאריך 1.11.24.

ז. במידה ולא ייתן את השיקים כאמור לעיל, על הבעל לשלם את האמור בסעיף ה' לפסק הדין, תוך 60 יום ממתן פסק הדין, ובמידה ולא ישלם תוכל האשה לתבוע את האמור באמצעות אכיפה של ההוצאה לפועל.

ניתן לפרסם לאחר השמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום י"ז במרחשון התשפ"א (04/11/2020).

הרב משה בצרי

הרב יצחק הדאיה

הרב צבי בן יעקב – אב"ד

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה